

Codip - pers

Nr 18
April 2005

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen
Rekeningnr: 000-157 66 47-09

Tel & fax: 011-88.15.52
Website: www.codip.be

E-mail: Codip@skynet.be
www.sabra-shatila.be

Inhoud

1. Editoriaal
2. Het mirakel Israël en haar succesverhalen_deel 2
3. CODIP-ACTIEF

"De Palestijnen worden
gedwongen de veiligheid
van hun bezetter
te waarborgen"

Herman Boon overleed op 6 mei 2005. Als lid van CODIP werkte hij actief mee om de zionistische propaganda te counteren. Met veel pijn in het hart moeten we afscheid nemen, maar we blijven verbonden in de strijd voor gerechtigheid en het opnemen voor de onderdrukten en de uitgestoten, waarvan de Palestijnen het symbool zijn.

Beste Vrienden van Palestina,

Onze politici en media blijven de indruk wekken dat Sharon vrede wil; immers het 'obstakel Arafat' is weg. Amira Hass, een Israëlische journaliste, schreef op 2 februari in de Israëlische krant Ha'aretz 'Optimisme is één ding, bulldozers zijn iets heel anders' "Het wordt een probleem als dat optimisme werkt als een verdovingsmiddel, en als dat optimisme alleen gaat over gesprekken en geen belangstelling heeft voor bulldozers." Zij bedoelt hiermee dat de Israëlische regering ondertussen gewoon doorgaat met "het scheppen van reservaten".¹ Ondanks de luidruchtige aankondiging van premier Sharon dat Israël zich zal terugtrekken uit de Gazastrook blijkt dat er in de Gazastrook een toename (tweede helft van 2004) was van het aantal kolonisten met 5%.

De Palestijnse president Mahmoed Abbas moet nu zijn wil voor vrede tonen door alle verzet tegen de bezetting de kop in te drukken. De Palestijnse organisaties willen krediet geven aan Abbas. Maar hoelang nog? Dagelijks wordt er Palestijns land in beslag genomen, gaat de bouw van de Apartheidsmuur in versneld tempo door, worden er zonder enige vorm van proces Palestijnen gevangen gehouden en gefolterd, blijft het Israëlische leger schieten op Palestijnen, vooral op kinderen. Deze oorlogsmisdaden storen onze politici niet, integendeel. Terwijl de EU druk uitoefent op Syrië om zijn leger terug te trekken uit Libanon, sluit het in december 2004 een akkoord met Israël, als tussenstadium tussen het huidige Associatieakkoord en lidmaatschap van de EU. Een beloning dus voor het weerspannige Israël, dat alle wetten aan zijn laars lapt. Respect voor de mensenrechten en de controle op de massavernietigingswapens tellen alleen als deze gebruikt kunnen worden als drukmiddel om de EU eisen te doen aanvaarden. In Israël spelen andere belangen. Daar zwijgt men over de schendingen van mensenrechten en het negeren van het Internationaal Recht. Dat Israël een reële bedreiging is voor de wereldvrede raakt hun koude kleren niet. Behalve als Hamas de verkiezingen zou winnen, dan worden ze misschien wakker?

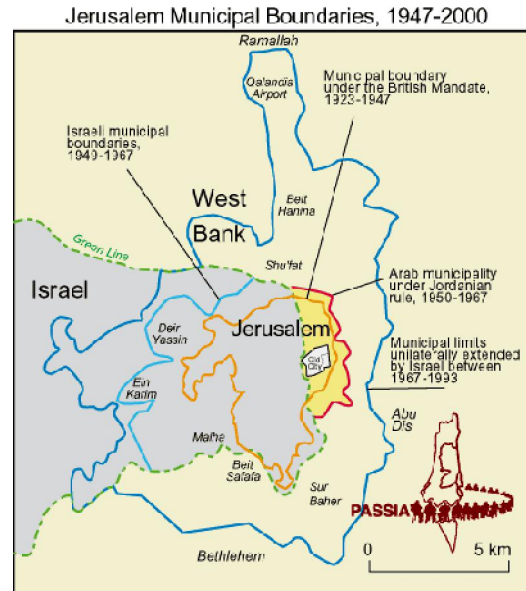
Alle verzet tegen de bezetting moeten stoppen. Wat Israël in 38 jaar niet kon, moeten de Palestijnen maar klaren. De Europese leiders zijn blijkbaar het verzet tegen de Duitse bezetting vergeten. Dient het Feest van de bevrijding enkel voor het feestje?
De CODIP ploeg

¹ Stichting SIVMO, Steuncomité Israelische Vredesgroepen en Mensenrechtenorganisaties

Het mirakel Israël en haar succes verhalen... deel 2

7. Jeruzalem is de ondeelbare hoofdstad van Israël

1. In 1947 bestond er slechts één Jeruzalem, (binnen de oranje lijn op de kaart).
2. Volgens het Internationaal Recht is Jeruzalem sinds 1947 een “corpus separatum”, stad met een internationaal statuut. [zie VN-resolutie 181 (1947), 242 (1967) en 478 (1980)].
3. Tijdens de oorlog 1948-1949 werd het westerse gedeelte van Jeruzalem ingenomen door de zionisten, vanaf toen noemt dit West-Jeruzalem. Wat overbleef, noemt sedertdien Oost-Jeruzalem of soms ook Palestijns Jeruzalem. In dit gedeelte bevindt zich de oude stad.
4. Tijdens de oorlog van 1967 bezette Israël o.a. de Westbank, inclusief Oost-Jeruzalem. Al heel snel werd Jeruzalem uitgeroepen tot de hoofdstad van Israël. De VN nam dit niet en reageerde met Veiligheidsraad-resolutie 252 (1968) die zegt dat de stappen van Israël om de status van Jeruzalem te veranderen, ongeldig zijn. Maar, zoals altijd, negeerde en negeert Israël straffeloos de VN-resoluties.
5. In 1980 werd Oost-Jeruzalem geannexeerd. In resolutie 476 (1980) en res. 478 (20-08-1980) reageerde de Veiligheidsraad op de Israëlische wet die van Jeruzalem de eeuwige en ondeelbare hoofdstad van Israël maakte: die wet wordt expliciet niet erkend. In res. 478 worden staten die hun ambassade in Jeruzalem gevestigd hebben, ook opgeroepen om deze te verplaatsen. De invoering van de Israëlische "basic law" in Jeruzalem, wordt gebrandmerkt als een schending van de Geneefse Conventie, aangezien Oost-Jeruzalem behoort tot de in 1967 bezette gebieden. Vandaar dat de westerse landen hun ambassade niet naar Jeruzalem verhuisden. Zij hebben daar wel een consulaat.
6. Tel Aviv is internationaal erkend als de hoofdstad van Israël, waar ook de meeste ambassades gevestigd zijn. Belgisch standpunt: "Ondertussen blijven België en de EU bij hun standpunt betreffende Jeruzalem, namelijk dat deze stad een speciaal statuut geniet gebaseerd op het begrip "corpus separatum" waarbij bijvoorbeeld de consulaten-generaal behouden blijven en onafhankelijk van elke Israëlische inmenging moeten kunnen werken. Alleen de VS en El Salvador erkennen de claim van Israël op Jeruzalem, maar zelfs die landen hebben hun ambassade nog steeds in Tel-Aviv, de internationaal erkende hoofdstad
7. VN: " The designation Jerusalem as the capital is provided by Israel. The position of the United Nations on the question of Jerusalem is contained in General Assembly resolution 181(II) and subsequent resolutions of the General Assembly and the Security Council concerning this question." (United Nations, Cartographic Section Technical Paper cartog@un.org, May 2004)
bijkomende informatie op <http://www.arabmediawatch.com/modules.php?name=News&file=article&sid=434>

8. Israël is de enige democratie van het Midden-Oosten

In Israël heten de Palestijnen “Arabische minderheid”. Zij worden op een subtiële manier gediscrimineerd en zijn tweederangsburgers geworden in eigen land.

Lucas Catherine:

De Palestijnen in Israël zouden er het best aan toe moeten zijn, want zij hebben wel nationale rechten in hun land, zij zijn Israëls staatsburger. Maar Israël is niet het land van zijn inwoners (joden en Palestijnen) maar van het Joodse volk, dat wil zeggen alle joden, ook zij die in New York, Rusland of Antwerpen leven. Dat heeft zo zijn gevolgen:

1. De grond: Wet op het land:

De status van de Palestijnen in Israël: het is waar dat de Palestijnse staatsburgers van Israël burgerrechten bezitten en stemrecht hebben, maar dit feit alléén maakt hen nog niet tot gelijke burgers van de staat of tot volwaardige partners in het geheel. In de wetten op het grondbezit wordt aan Arabische burgers (Palestijnen) van de staat Israël verboden 'nationaal land' in bezit te hebben of land van de staat te kopen of te pachten. Het betreft hier 92,6% van alle grond in Israël. De officiële terminologie van deze praktijk is "alle grond is onvervreemdbaar eigendom van het Joodse volk". Een zin die in de constitutie van het Jewish Agency for Palestine in 1929 werd ingeschreven en die in alle grondcontracten afgesloten door de staat Israël of door de joodse Fondsen impliciet of expliciet wordt ingeschreven.

De kolonisatie van Palestina werd vanaf 1920 in handen genomen door het Keren Hayesod (Opbouw Fonds), de voorloper van de Israëlsche staat. Zij coördineerden de grondaankoop en het grondbeheer. In hun handvest staat dat alle grond die onder hun bevoegdheid komt "voor eeuwig eigendom is van gans het joodse volk." Tot 1948 was dat heel weinig. Slechts 7% (eigenlijk iets minder: 6,7%) werd opgekocht, de rest werd in de oorlog van 1948 manu militari veroverd. Nu valt 93% van alle grond onder deze norm. Dit wil zeggen: mag enkel door joden gekocht, gehuurd of gepacht worden. Voor de Palestijnse staatsburgers, die bijna twintig procent van de bevolking uitmaken is deze grond taboe. Gevolg: In 1945 had elke Palestijn 19 dunam (1 dunam = 1/10de ha.) landbouwgrond ter zijner beschikking, in 1949: 3,5 dunam en nu nog slechts 0,7 dunam.

2. De infrastructuur:

Er is niet enkel het Keren Hayesod. In 1901 werd ook het Keren Keyamet LeIsrael opgericht, het Joods Nationaal Fonds. Beide fondsen bestaan nog steeds en zijn onder alle joden, overal ter wereld actief en werven fondsen. In Israël vertegenwoordigen zij de joden van de diaspora en genieten er dezelfde status als een ministerie. Vroeger financierden zij de kolonisatie, en dat doen zij ook nu nog in de Westbank en de Gazastrook. Zij leggen wegen aan, rioleringen, bouwen huizen, klinieken en scholen. In Israël doen zij dat ook, maar enkel voor joden. Het zijn immers joodse fondsen die de joden van de diaspora vertegenwoordigen.

In Israël heb je dus twee financieringsbronnen voor infrastructuur: de regering, die iedereen financiert, ook de Palestijnse dorpen en steden, en de twee Keren's die alleen voor joodse dorpen en steden werken. Wegen, irrigatie, riolering, asfaltering, onderwijs en gezondheid worden voor een beperkt aandeel door de staat gefinancierd, de rest komt van de twee Keren's. De weerslag hiervan is duidelijk terug te vinden in feiten (Statistical Abstract of Israël):

- Analfabetisme ligt driemaal hoger bij de Palestijnse Israëli's: 15,8% tegen 4,9%.
- Kindersterfte ligt dubbel zo hoog: 18,6 % tegen 9,8 %. Israël besteedt slechts 2% van haar budget voor gezondheid voor de Palestijnen, die bijna 20% van de bevolking uitmaken.
- Ruimtelijke infrastructuur:
 - een joodse stad heeft vijf keer meer gemeentepersoneel
 - het waterverbruik ligt er 4 keer hoger (Palestijnen in Israël krijgen slechts 3 % van het waterquota toebedeeld).
 - het aantal kilometer stoep of verharde wegen ligt er tientallen keren hoger
 - ...

Dit alles omdat Israël niet de staat is van zijn inwoners, maar van heel het joodse volk, en voor een groot deel van zijn budget werkt met 'joodse' financiering en de Palestijnen ontrief.

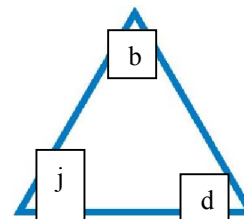
Israël is een democratie voor joden alléén, zoals destijds in Zuid-Afrika er een democratie was voor blanken alléén. Toen noemden we dit Apartheid, nu noemen we het 'De enige democratie in het Midden-Oosten.

Zoals we toen streidden voor de afschaffing van de Apartheid moeten we ook vandaag strijden tegen racisme en Apartheid, want dit is onmenselijk en mensonwaardig.

CODIP-ACTIEF

Ter info: De profetische, Israëlsche Professor Leibowitz in 1993:

'Teken in gedachte eens een driehoek.
Schrijf in de ene hoek de letter b: bezette gebieden.
Schrijf in een andere hoek de letter d: democratie.
En schrijf in de laatste hoek de letter j: joodse staat.

Ik beweer nu dat elke combinatie van twee van deze hoekpunten in tegenspraak is met het derde hoekpunt. Draai deze driehoek maar op zijn rechterzijde, op zijn linkerzijde of zet hem op zijn kop: hoe je hem wendt en hoe je hem ook keert, elke combinatie van twee hoekpunten is in tegenspraak met het derde. Dat is de interne tegenspraak die bestaat in ons waardenstelsel.

Wat voor staat willen we? We willen een democratische joodse staat. Maar als we een democratische joodse staat willen, zal dat een territoriale prijs kosten (...). Als we de bezette gebieden en ook een democratische staat willen, dan zal die staat niet joods zijn, want dan moeten ook de inwoners van de bezette gebieden stemrecht krijgen en zal al vrijwel meteen eenderde van de parlementszetels worden bezet door de inwoners van de bezette gebieden.' *Y. Leibowitz*

'En als we de eenheid van het land van Israël willen bewaren en ook een joodse staat willen, dan kost ons dat de democratie: het is nu eenmaal onmogelijk zó lang met dwang over zo'n grote bevolking te heersen en vol te houden dat je democraat bent.

Wij zijn op dit moment voorwaardelijk gegarandeerde democraten, maar die situatie gaat onherroepelijk gepaard met een sluipend aantastingsproces.' *Y. Leibowitz, 1993*

http://www.dequeeste.be/html/shock/extra_info.htm#homo

Leibowitz staat bekend als radicaal politiek criticus, die aandrang op scheiding van synagoge ('kerk') en staat, en sinds 1967, op terugtrekking van Israël uit de bezette gebieden. Hij was een non-conformist, die moedwillig tegen de heilige huisjes van anderen aantrapte, om hen zo te dwingen hun standpunten en overtuigingen grondig te door-denken. Zijn scherpe tong, zijn vlijmscherpe pen, en de onovertroffen rechtlijnigheid van zijn betoog maakten hem zowel verguisd als gevierd. Sommigen beschouwen hem als een profeet, als het geweten van Israël zelfs. Anderen noemen hem een verrader van het zionisme en van het joodse volk.

Yeshayahu Leibowitz, geboren in 1903 in Riga. Tijdens de Russische burgeroorlog van 1919 vertrok zijn familie naar de Weimar Republiek. Aan de Berlijnse Universiteit studeerde Leibowitz chemie en filosofie; in 1924 promoveerde hij als chemicus tot doctor in de filosofie. Van 1926-1930 werkte Leibowitz als biochemicus aan de universiteiten van Berlijn en Keulen. In 1929 vatte hij in Keulen en Heidelberg de medicijnen-studie aan - niet om arts te worden, maar 'uit een soort intellectuele sport'. Door de opkomst van het nationaal-socialisme sloot Leibowitz deze studie niet in Duitsland, maar in Basel af, in 1934. Datzelfde jaar emigreerden hij en zijn vrouw naar Palestina, waar Leibowitz als chemicus een aanstelling aan de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem kreeg. Van 1961 tot aan zijn emeritaat in 1973 was hij hoogleraar organische chemie en neurofysio-logie. Daarnaast doceerde hij tevens, tot in het jaar van zijn overlijden, wetenschapsleer en -geschiedenis. Leibowitz was verder o.m. oudhoofd-redacteur van de Hebreeuwse Encyclopedie. Wat is een volk, wat is een land en wat is een staat? Wat is een democratie? Leibowitz hield zich met dergelijke begrippen en de inhoud ervan bezig.

Een videofilm (Nederlands ondertiteld) met het interview met prof Leibowitz is verkrijgbaar bij CODIP vzw voor 18 euro exclus. portkosten.

STEUN PALESTINA

Dank voor uw solidariteit!

In 2004 kon CODIP 9390,23 euro naar Palestina en 500,00 euro naar Najdeh in Libanon sturen dankzij uw solidariteit.

CODIP-pers verschijnt vier keer per jaar in januari, april, juli, oktober. Gratis als lid of per e-mail. 5 euro voor postverzending. CODIP-pers verschijnt ook in het Engels. VU: Myriam Vandecan, Ectorsstraat 19, 3400 Landen